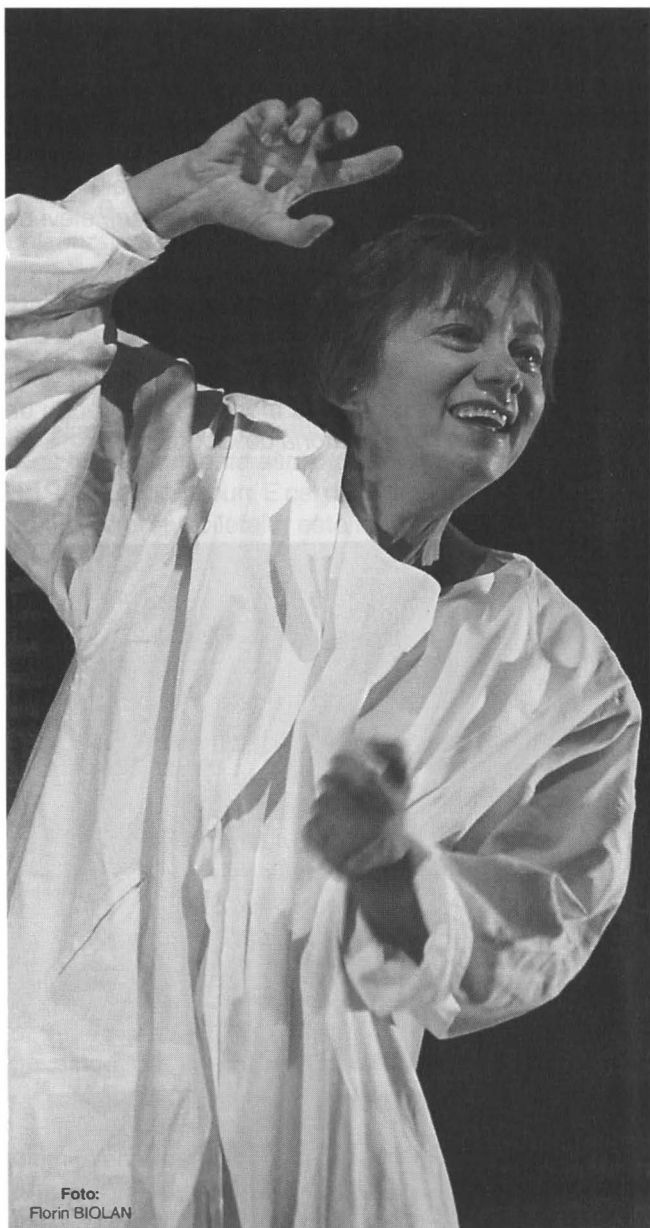

SPECTACOLE

Un anotimp de teatru

Într-un București înghesuit între târguri de Paști, alerg într-o după-amiază destul de însorită spre Teatrul Mic. Este Joia Mare a Săptămânii Mari, când toată lumea scoțoțește „buzunarul” piețelor ieftine sau ungherele caselor prăfuite, mă rog... Oamenii doresc o zi în care să-și mai astâmpere oboseala; eu doresc o după-amiază în care să vorbesc cu Valeria Seciu. Așa că alerg spre Teatrul Mic la ora când actorii tocmai au luat vacanță. Stăm la masa unde se citesc textele, îmi place mie să cred, și îmi aduc aminte de „Spiritul” Cătălinei Buzoianu, de „Spiritul” Valeriei Seciu care mă privește cu ochi mari și frumoși. „Doar câteva întrebări, nu?” „Da, doar câteva întrebări”, răspund gândindu-mă să epuizez totuși lista zecilor de idei care mă încolțesc din ce în ce mai mult privind masa. În fond, stau într-un loc de „inspirație”. Cine este de fapt profesoara de literatură – *Vivian Bearing* din *Spirit*, personaj care m-a încremenit fără vlagă în scaun timp de o oră și jumătate?

– *Este un personaj, pur și simplu. Șansa spectacolului stă în faptul că textul nu prezintă doar un caz patologic,*

o boală. Este vorba de metafora timpului nostru tulburat, aproape nebun! Totul ține de noi și de ceea ce trăim noi acum. Sigur că îmi caut încă personajul, el se mișcă pentru că poartă cu sine o valoare și este viu. Chiar dacă la început pare încremenit.

Mă simt deja mai bine: personajul care se impune cu atâta convingere și tărie de caracter într-o problemă umană, vulnerabilă, are nevoie, la rândul lui, de acomodare, de legături înspre cei care-l judecă. Aproape că am uitat puterea noastră de a judeca obiectiv un personaj. Ce-l leagă de mine ca potențială sursă de informație?

– *Textul lui Margaret Edson aduce o punte, îmblânzește cumva trecerea spre public prin anumite forme, de pildă, ați observat că există multumor. Un asemenea caz al personajului meu, care trăiește în mediul aceluși spital, fără culoarea umorului ar fi poate mai greu de primit. Este un lucru aproape deliberat ca el să poată ajunge mai ușor, mai blând cumva, spre spectator.*

Blândețea îmi aduce aminte de „poezia scenică” a Cătălinei Buzoianu, de eseurile teatrale nuanțate încă din *Pescărușul* sau *Pelicanul*. Valeria Seciu ar putea scrie o carte despre relația cu această regizoare. Nu o va face. Bineînțeles. A vorbit atât de mult despre Cătălina Buzoianu, încât a ajuns în punctul de a o apăra. Asta mă face să gândesc dacă nu cumva ceva s-a schimbat o dată cu *Spirit*.

– *A existat o atmosferă de spectacol absolut extraordinară, delicată. N-am mai întâlnit-o niciodată, sper să nu fie și ultima! O comunicare foarte bună, un fel de respect, dar nu formal, apărut din clișeele noastre zilnice. Parcă se năștea pe loc cu o grijă a fiecăruia de celălalt.*

Îmi dau seama din ce în ce mai mult că Valeria Seciu s-a simțit bine lângă personaj, lângă istoria, nehotărârea, sau curajul lui. Dar trebuie să fi avut ipostaze contrarii. Ce se întâmplă cu ele? Unde își ascund actorii nemulțumirile și refuzul?

– *Încerc să uit unele personaje, și chiar reușesc, pentru că mă ajută să le îndepărtez. Nu-ți poți stabili în toate rolurile afinitatea, persoana care ești de fapt. Aceste ipostaze nu sunt niște eșecuri, dar nu te avantajează să găsești între tine și ele legătura cea mai importantă.*

Ca-n viață?

– *Grațița dintre viața pe scenă și cea personală este discutabilă. Personajele mele mă însoțesc dar, din fericire, ele însoțesc de obicei un actor într-un mod neștiut de el până la capăt. Nu putem gândi în limite timpul unui personaj, timpul nostru, timpul altui personaj, un alt timp al nostru... Influența lor este una personală, care ține de sufletul fiecăruia dintre noi.*

Mă gândesc la sufletul actriței care stă lângă mine ca la un pahar cu apă. Teribil de fragil, ca o condiție sine qua non a actorului.

– *Nu cred că e vorba de fragilitatea mea personală, ci de a rolului. Am (ca fiecare om) perioade de vulnerabilitate, de sensibilitate, dar sunt mult mai puțin fragilă decât par pe scenă.*

Rămân totuși la ideea că am în fața ochilor un om sensibil și sincer. Coborât parcă dintr-un anotimp de teatru în timpul nostru tulburat, căutând la întrebările mele, ale noastre, ale orișicui, un răspuns care să mulțumească și întrebările sale.

– *Pentru mine în acest moment un personaj, o piesă, o întâlnire, nu se opresc aici. Nu înseamnă numai atât. Ele sunt o experiență de viață în care mă arunc cu curaj și multă îndrăzneală, încheind timpul vieții mele artistice și nu numai. Nu mă mai gândesc la personaj, nici nu mai spun cuvântul acesta, el oricum este viu, umblă pe lângă mine fără să-mi lase loc liber între un timp al creației și unul al vieții. Totul este amestecat și asta nu mă sperie deloc!*